

„Amit az Úr ad neked”

5Móz 26,11

■ CSELOVSZKY FERENC

– Mit hoztál? – Gyermekkoromnak volt egy időszaka, amikor minden hozzánk érkező felnőttet ezzel a kérdéssel fogadtam az ajtóban. Ha a szüleim valahonnan hazaérkeztek, nyomban nekik szegeztem a kérdést: „Mit hoztál?” De ha vendég jött hozzánk, bizony ő sem úszta meg.

Volt, hogy a kérdésre kínos magyarázkodás volt a válasz. Jaj, nem volt időm, nem volt nyitva a bolt, elfelejtettem, vagy valami hasonló. Máskor valami tréfás felelettel igyekeztek a felnőttek kezelni a helyzetet. Édesapám gyakran mondta: verebet. Aztán kezével úgy tett, mintha két tenyere közt valóban ott lapulna valami. Majd amikor én kíváncsian közelebb hajoltam, ő huss, fellendítette kezét, mintha csak szabadjárá engedte volna a madárkát, és sajnálkozva mondta: már nincs itt, elrepült.

De voltak olyan helyzetek is, amikor a kérdés nyomán a zsebből, a táskából mégis előkerült valami. Kisebb vagy nagyobb, értékesebb vagy kevésbé értékes, de mégiscsak ajándék. Egy cukorka, egy csokoládé, egy játékszer. Ilyenkor azután nagy örömmel vettem birtokba a frissen átvett szerzeményt.

– Mit hoztál? – Felnőttként talán már kínosnak éreznénk ezzel a kérdéssel fogadni vendégeinket. Pedig ha őszinték vagyunk, a kíváncsi vágyakozás sokszor mégis ott feszül a szívünk, a lelkünk mélyén.

Akárcsak egy-egy beköszöntő új életszakasszal kapcsolatban. Egy-egy új nap, egy új élethelyzet kezdetén talán szívesen megfogalmaznánk mi is: mit hoztál? Vágyva arra, hogy a válasz ez legyen: valami jót. Valamit, ami meggazdagít, ami megörvendeztet. Ami erőt ad, ami gyógyírt jelenthet fájó sebeinkre.

Csak hát az élet nem mindig tartogat ilyen választ számunkra. Amikor kinyitva a napilapokat, bekapcsolva a televíziót vagy csak egyszerűen végezve mindennapi tevékenységünket, egyszerre azal szembesülünk, hogy a mindennapok drágaságot, bizonytalan társadalmi helyzeteket, békétlenséget, korábban biztosnak vélt dolgok elbizonytalanodását, elmúlását hozzák. Igen, e ki nem mondott, de lelkünk mélyén ott élő kérdésre olykor inkább ez a felelet érkezik: feladatot, próbát, veszteséget, terheket hoztam.

A hónap ígéje Mózes ötödik könyvéből viszont mintha csak arra biztatna bennünket, hogy merjük megfogalmazni Istenünk, az Úr felé a kérdést: Mondd, Uram, te mit hozol, mit adsz nekem? Nem a számonkérés, sokkal inkább a számbavétel indulatával.

„Azután örvendezz mindannak a jónak, amit Istened, az Úr ad neked és háza népének...” Mire is vonatkozik itt ez a bizonyos „azután”? Mózes ötödik könyvében, a kiemelt ígét megelőző sorokban az új termés bemutatásáról olvashatunk. S mintha csak egy leltár lenne a kezünkben. Egy leltár arról, mi mindennel ajándékozta meg Isten az ő népét. Adott nekik egy helyet, amelyet otthonuknak nevezhetnek. Eredményessé tette munkájukat, hisz e föld meghozta termését, a mindennapi kenye-

ret. A történelmi múlt pedig Isten gondviselő hűségéről tanúskodik. Arról, hogyan vált támaszává és erőforrásává övének. Megadta a meghallgatás, a megszólíthatóság esélyét. Jelen volt népe életében jelekkel és csodákkal. És bizony, az ő ajándéka az is, amikor a szívben a félelem és a szorongás helyét felváltja a hála és az öröm.

A jóra vágyó emberi lélek számára egészen különleges örömhír szólal meg ebben az ószövetségi mondatban. Hiszen ez a mondat ma is arra biztat, arra bátorít, hogy vegyük számba mindazt, amit személy szerint nekünk hozott, nekünk adott Istenünk, az Úr.

Mit ad számunkra? Mi mindennel gazdagít meg bennünket, amikor körülöttünk ma is annyi a bizonytalanság, amikor oly riasztóan vesznek körül bennünket az értékek inflálódásának, a maradandó fogódzóként számontartott keretek elmúlásának jelei?

A mögöttünk levő karácsonyi ünnepkör gazdagon hirdette számunkra Isten ajándékait. Az Ige testté lett, hogy közöttünk lakjon. A mindenség Ura mellénk szegődött, hogy ne maradjunk magunkra sem félelmeinkkel, sem a terhek hordozásával, a szenvedéssel vagy az elmúlás félelmet keltő erejével.

Az Ige közel jött. Megszólalt, és megszólított. S mint Isten beszéde örök értéket jelent. S amikor az életben azt látjuk, hogy emberi szavak, ígéretek, akár írott szerződésekben deklarált vállalások hogyan veszítik el idővel hitelüket és érvényüket, akkor különös jelentősége van annak, hogy tudhatjuk: mégis vannak kimondott szavak, amelyek nem veszítenek sem erejükből, sem érvényességükből.

Különös korban élünk. A kommunikáció önálló tudománnyá vált. És azt tapasztaljuk, hogy a szavak elválva a valóságtól, önálló életet élnek. Az álcázás, a megtévesztés, a dezinformáció eszközévé válnak, és elveszítik a korábban velük szemben meglévő bizalmat. Nem csak a pénz inflálódásának lehetünk tanúi. Sokszor értékét veszti a beszéd is.

A testté lett Ige, Jézus nem kevesebbet ad nekünk, mint hogy elhozza számunkra azt a beszédet, amely megőrzi értékét. Elhozza nekünk Isten időtálló útmutatását. Azt a tanítást, amely a korok változása közepette is időtálló módon mutatja meg a helyes irányt. Az értékeket, amelyeket nemcsak nekünk kell őriznünk, hanem azok is őriznek bennünket – ütközésektől, konfliktusoktól, zsákutcákban végződő tévelygéstől. A korszellem csábítása közt örök kapaszkodóként szólítanak meg követésre hívó szavai.

S ha előrepillantunk az egyházi esztendő előttünk lévő böjti időszakára, akkor is Isten ajándékaira csodálkozhatunk. Arra, ahogyan Jézus áldozatával elhozza nekünk Isten megmásíthatatlan – ha úgy tetszik, szerelmi – vallomását, melyben kijelenti, mennyire fontosak vagyunk az ő számára. Hogy kész osztozni emberi sorsunkban. Kész elmenni a végsőig, hogy mindent megtegyen a megmentésünkért. Kész kimondani szerethetetlen dolgaink láttán is, hogy ő akkor is szeret. Kész szegyenletes bukásaink láttán is kimondani a szót, hogy megbocsátok. Kész a megsemmisülés létünket összezúzó pillanatában is kimondani a teremő szót: Legyen! Maradjon meg! Éljen új életet!

Ajándékok, melyeket Istenünk, az Úr nekünk adott. Melyeket fontos újra meg újra számbavenni. Hogy erőt adjanak, hogy feltöltsenek, és bennünk is megszüljék az örömet és a hálát.

– Mit hoztál, Istenem? – Ne szégyelljük a gyermeki kérdést. Tegyük fel bátran mi is! Hogy rácsodálkozhatunk a válaszra, és örömmel ízlelgethessük: Elhoztam nektek az evangéliumot. A kegyelmet. A gondviselésbe vetett hit fogódzóját, tartást jelentő ajándékát. Az örök élet beszédét. A teremő szót, amely a világ annyi mulandó dolgával szemben nem múlik el soha...